

אֵילָן שֵׁינְפֶּלְד

מַמְלָכָה וְשִׁמָּה קוֹלִיסִיָּה

צִיָּרָה: הֶלֶה חֶבֶקִין

סֵפֶר
שֵׁנִי

אילן שיינפלד
ממלכה ושמה קוליסיה

מכללת לוינסקי לחינוך
ספריה

Ilan Sheinfeld

A Kingdom Named Collision

Illustrated by **Hilla Havkin**

Hebrew Rights © 2007 by

Shufra for Fine Literature Ltd

Kfar Saba st., Neve Tsedek Tel-Aviv 21

Printed in Israel, 2006

כל הזכויות שמורות © 2007

שופרא לספרות יפה, רח' כפר סבא 21, תל אביב

טל' 03-5176364

E-mail: ilanshpr@netvision.net.il

<http://www.sheinfelds.com>

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט
בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני, או אחר – כל חלק שהוא מן החומר
שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא כחומר הכלול בספר זה אסור
בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

ציורים ועיצוב: הילה חבקין

ניקוד: יצחק רפפורט

לוחות: יש אופסט

הפקה: טפר בע"מ

ראנאקור 37-425

מסת"ב 965-7226-15-5 ISBN

נדפס בישראל 2007 Printed in Israel

לְעַמִּי, לִיָּה וְאִיתָן,
לְאוֹפִיר שִׁבְחָה אֶת הָעֲטִיפָה, וּלְזִיו,
לְשֹׂאֵל וּלְאוֹרִי, הַתִּינוֹק הַחֹדֶשׁ בְּמִשְׁפַּחְתָּנוּ,
מְדוּדְכֶם הָאוֹהֵב, אֵילָן.

אילן שיינפלד

ממלכה ושמה קוליסייה

צירה: הלה חבקין

מכללת לוינסקי לחינוך
ספריה

בספר אחד היתה ממלכה גדולה ושמה קוליסיה. קוליסיה היתה מאד נקיה. היא היתה כה צחה ובוהקת, עד שמלבד אבותיה הקדמונים, תושביה מעולם לא ראו טפת לכלוך.

תושבי קוליסיה היו כה נקיים, עד שאפלו גרגר אחד של אבק לא נח ברחובות ממלכתם. את הכל היו משליכים לחור שחור בחלל החיצון. אם בכל זאת היו נתקלים בחתיכת טנפת, במהלך טיול בעיר הבירה, מה שכמובן לא היה אפשרי כלל, היו שואבים אותה – ומיד רצים אל סוף העולם כדי לזרק את הלכלוך לכוון הכוכבים.

כה טהורה היתה קוליסיה, עד שאכלו החיות בה אלפו לשמור על נקיון.
 כל חיה למדה לאכל את השירים שהותירה אחריה חברתה. גם העצים
 והצמחים בה היו משגעים על נקיון. בסתו אף פעם לא היתה שלכת, כי
 העצים התבישו ללכלך את השדרות, ובסוף האביב שום פרח לא נבל.
 קוליסיה היתה ממלכה כה רחוצה ומצחצחת עד שלעתים היו אנשיה
 אוכלים על הארץ, בלא להותיר פרוור, ומעולם לא הצטרכו לצחצח בה
 שנים. שניהם היו כה נקיות, עד שהחידקים מתו שם מרעב ומשעמום.

בִּינָתִים הֵלֶךְ וְהַחֲמִיר מִצְבוֹ שֶׁל הַחֹר הַשָּׁחַר בְּחָלָל. תּוֹשְׁבֵי קוֹלִיסְיָה
הִשְׁלִיכוּ אֵלָיו זָבֵל מֵאֵז יְמֵי קֶדֶם: קֶרֶדִּים וַחֲנִיתוֹת, גָּחָלִים לִוְחָשׁוֹת,
מְכוּנִיּוֹת בְּלֵי עֶשֶׂן, סִפְרִים יְשָׁנִים, טַחְנוֹת קֶמֶחַ, שָׁנִים תּוֹתָבוֹת,
מְטוֹסִים מְשֻׁמָּשִׁים וְאֶפְלוּ קִלְפוֹת שֶׁל תְּפוּזִים. הַחֹר הַשָּׁחַר טָחַן הַכֹּל,
וְהָיָה כֹה עָסוּק בַּגְרִיסַת הַפְּסֻלָּת שֶׁל מַמְלַכַת קוֹלִיסְיָה, עַד שֶׁיּוֹם אֶחָד
נָשַׁר מִפִּיּו גִרְגֵר אֶבֶק אֶחָד.

הַחֹר הַשָּׁחַר הִרְגִּישׁ שֶׁמֶשְׁהוּ נוֹפֵל לוֹ, וּפָעַר אֶת פִּיו בְּמִבּוּכָה. הוּא
שָׁלַח לְשׁוֹן שְׁחָרָה מֵרֵב לְכַלּוֹךְ וּפִיחַ וְנִסָּה לְלַכּוֹד אֶת הַגִּרְגֵר הַסּוֹרֵר.
אֲבָל הַגִּרְגֵר הָיָה כֹה קָל. הוּא לֹא נִמְשָׁךְ חֲזָרָה פְּנִימָה, אֶלָּא רָחַף לוֹ
בְּעֲדִינּוֹת בְּחָלָל הַחִיצוֹן, זוֹהָר בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁוֹת כִּמוֹ כּוֹכָב קָטָן, צָבַר
תְּנוּפָה – וְאַט־אַט הֵחַל לָרֶדֶת לָאָרֶץ.

הוּא יָרַד בְּמוֹרְדוֹת הַשָּׁמַיִם, אָגַר בּוֹ עוֹד וְעוֹד כַּח בְּמַעוֹפּוֹ הַמְּסַחֵר
מָטָה, וּכְשֶׁנִּתְּךָ לְבִסּוֹף עַל הָאָרֶץ כֹּה הִרְעִיד אֶת מַמְלַכַת קוֹלִיסְיָה,
עַד שֶׁתּוֹשְׁבֵיהָ נִחְרְדוּ מִבְּהִלָּה וּמִזֶּעֱזוּעַ, בְּטוֹחִים כִּי רַעֲדַת אֲדָמָה
מִתְחַלֶּלֶת תַּחַת רַגְלֵיהֶם.

תושבי קוליסיה לא ידעו את נפשם מרב פחד, ולכן אצורצו
מכל קצוי הממלכה, במהומה גדולה, לכפר המרכזית של ארמון
המלוכה.

כאשר נאסף כל הקהל העצום והנקי הזה בכפר המבהיקה, ערב־רב
של אנשים, נשים וטף, יצאו המלך, המלכה וסטריליוס חכם
המלכות אל הגוזזטה.

כל ההמון הגדול פצח בשאגות שמחה. לא בכל יום הזדמן להם
לראות את המלך והמלכה. בני הזוג המלכותי היו כה חרדים
לבריאותם, עד שחיו כל הימים ארוזים בארמונם.

המלך הרים את שתי ידיו והסה את נתיניו. המלכה חיכה, הושיטה
את ידה אל פיה – והמטירה נשיקות כחלות של מנטה על הקהל.
פצה המלך את פיו, התעטש ואמר: "אזרחים יקרים. אסון גדול
ארע היום בממלכתנו. גרגר אבק שלם נפל מן החלל על אדמתנו
הטהורה!"

ההמון נתן את פיו בגעיה גדולה של בכי. גם המלך, המלכה
 וסטריליוס החכם מחו דמעה. "אהה," חדש המלך את נאומו. "ראו
 מה קרה לנו, הגאים בנקיון כפינו! חנכנו אפלו סלעים שיתפוררו
 בלי לכלוך – והנה נכשלנו בפני גרגר אבק!"
 הבכי גבר. הכי צרחו התינוקות והילדים. הם היו כה מפחדים כי
 מעולם לא ראו אפלו חתיכה קטנה של זבל, ודאי שלא גרגר אבק
 שלם. האמהות אמצו את ילדיהן אל חיקיהן הבשומים, ואבות
 התיזו תרסיסי ריח אל גרונותיהם הפעורים. אז הרים חכם המלוכה
 סטריליוס את ידו הרועדת, מלמל דברי תפלה, ואמר:

"הו, בני קוליסיה,

עוצו עצה ותופר!

נצא לכרמים, נשוט בשדות,

נסרק כל עמק והר!"

אחר התעִיף החכם סטֵרִיליוס מן החרוזים והכריז על יום נִקְיוֹן.

בקר המחרת הפציע על שדותיה ועריה של ממלכת קוליסיה, והאיר על
 פני כל: סבים רכובים על מטאטאים, שורות שורות של סבתות חמושות
 במטאטאי נוצות צבעוניים, משפחות עם דליים וקערות, כלבים וחתולים
 שגלשו על הכבישים ככדורי צמר ונקו את הכבישים הנקיים בפרותם,
 עדרים של עכברי שדה ועכברי עיר, שירות מארגנות של נמלים. כלם
 יצאו לחפש אחר גרגר האבק הסורר, שנפל מן החלל החיצון.

בִּינְתִים הִתְחַבְּאוּ לוֹ הַגִּרְגֵר הַקָּטָן בְּמָקוֹם שְׂאִישׁ לֹא הָיָה מְנַחֵשׁ אוֹתוֹ:
בְּנֹחִיר הַשְּׂמָאֵלִי שֶׁל הַמֶּלֶךְ, אֵלָיו הִגִּיעַ עִם הָרוּחַ בְּדִיוֹק כְּשֶׁנָּאֵם הוּא
מַלְכוּתוֹ בְּכֹכֶר הָעִיר.

כל היום עבר על בני קוליסיה בחפזים. הם עברו הרים וגיאיות,
צלו אל מעמקי הימים הגדולים, זחלו עם גרות ונוצות בכל פנות
בתיהם, אך לא מצאו דבר. מי היה מעלה על דעתו, שאויבה הגדול
ביותר של ממלכתם האהובה התישב דוקא בתוך אפו של המלך?!

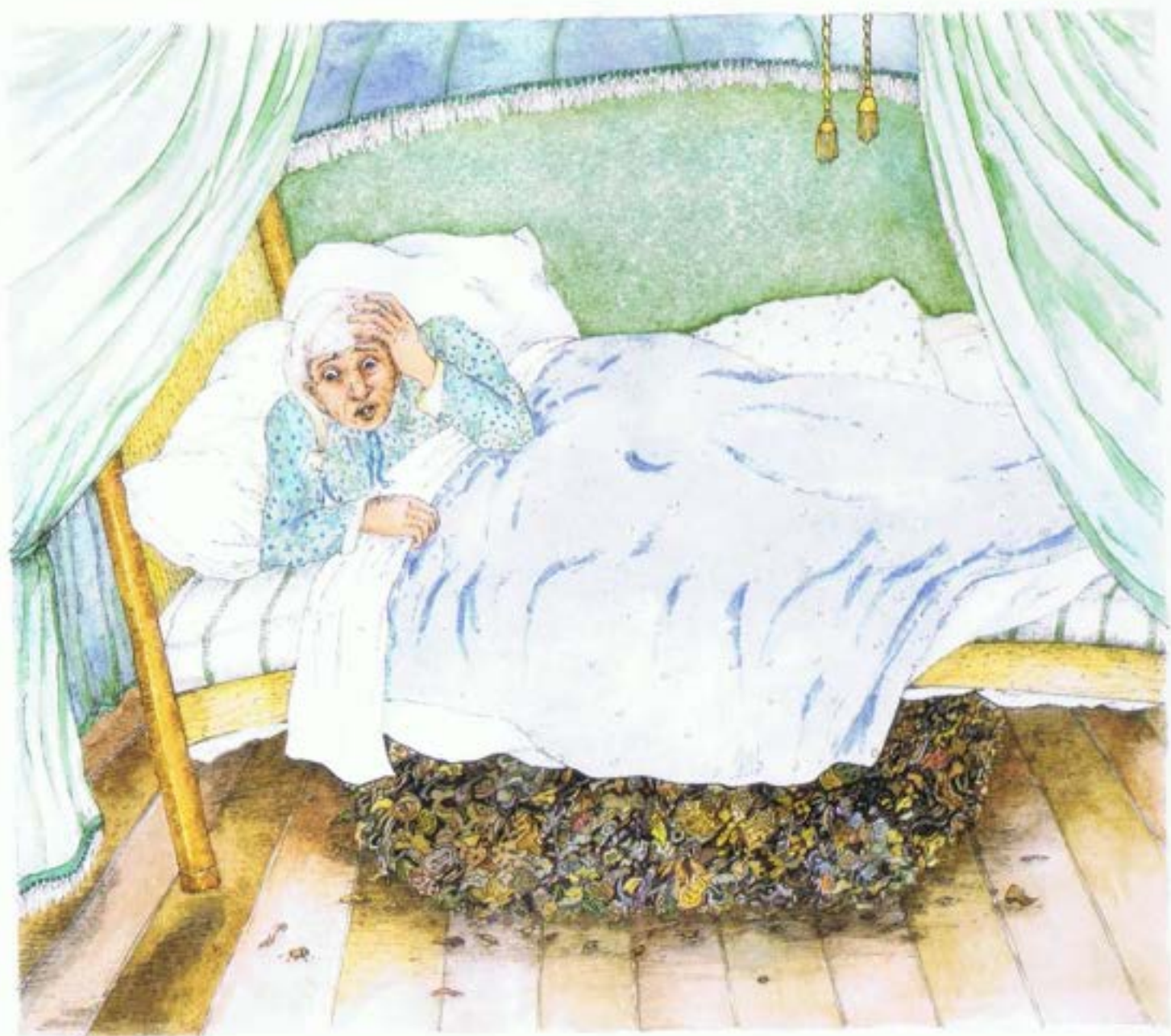
בלילה תם יום הנקיון. שבור מצער נשכב המלך על מטתו. אם לא
ימצא הפולש, חשב, יקוץ הקץ על ממלכת קוליסיה. המלך נרדם
וחלם חלומות מפחידים, בהם הפכה קוליסיה היפה להר גדול של
זבל. מרב זועה החל לנחר, וגרגר האבק הקטן נתז מתוך אפו הגדול
של המלך הישן והתגלגל אל גופה של המלכה, ששכבה ונמה את
שנתה ליד בעלה המלך, מזיעה מרב פחד.

הגרֵגֶר הִקְטֵן הַתְּפִלָּה בַּזֶּעַה שֶׁל הַמֶּלֶכָה. כִּשְׁסַבְּכָה אֶל בַּעֲלָהּ נָפַל עַל
הָאָרֶץ תְּפוּחַ מָרֹב זָעָה וְהָחֵל לְהִתְגַּלְגֵּל עַל הַמְרֻצָּפוֹת, מְדַבֵּיק אֵלָיו כָּל
מִינֵי דְבָרִים. שְׁעָרָה, פְּרוּר אֲדָמָה, חֲרוּז שֶׁנָּפַל מִן הַכֶּתֶר, פֶּרְעוֹשׁ שָׁחַי עַל
זַנְבוֹ שֶׁל הַחֲתוּל הַמַּלְכוּתִי. לְבִסּוֹף נִהְיָ אוֹתוֹ גֵּרֶגֶר לְכַדּוֹר זָבֵל מַגְעִיל,
שֵׁטֶס בַּמּוֹרֵד הַמְדֻרָּגוֹת, עָבַר בֵּין הַחֲדָרִים, וְנִעְצַר דּוֹקָא מִתַּחַת מִטָּה
הָאֶפְרִיזוֹן שֶׁל סְטְרִילִיוֹס, חֶכֶם הַמַּלְכוּת.

גַּם שָׁנְתוּ שֶׁל סְטְרִילִיוֹס לֹא נִעְמָה לוֹ בְּמִיָּחָד. הוּא יָדַע, שָׂאֵם לֹא יִמָּצָא
תְּשׁוּבָה הוֹלָמֶת לְפִלִּישְׁתּוֹ שֶׁל הָאוֹיֵב, יַעֲנִישׁ אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ בַּעֲנֵשׁ חֲמוּר.
כִּשְׁנַעוֹר סְטְרִילִיוֹס, מָצָא לְתַדְהֶמְתּוֹ שְׁמִטַּת הָאֶפְרִיזוֹן שְׁלֹ גְבוּהָהּ מְאֹד
מֵעַל פְּנֵי הַקֶּרֶקַע. הוּא שָׁכַב תָּמָה בְּמִטָּתוֹ וּלְפִתַּע חָשׁ בְּרִיחַ מוֹזֵר עוֹלָה
בְּאִפּוֹ הָעֵדִין. הוּא הָחֵל לְרַחֲרֹחַ פֹּה וְשָׁם. מֶה גְדוּלָּה הִיְתָה הַזֹּעָה, כִּאֲשֶׁר
הִרְכִּין רֹאשׁוֹ אֶל מִתַּחַת לְמִטָּתוֹ וְגִלָּה שֶׁהוּא שׁוֹכֵב עַל תֵּל עֲנָק שֶׁל זָבֵל!
סְטְרִילִיוֹס הִתְיָשַׁב עַל הַמִּטָּה וְהִתְחִיל מוֹרֵט אֶת שְׁעֵרוֹתָיו הַמְעֻטּוֹת מְרֹב
יָאוֹשׁ. כֹּה נְבוֹךְ הָיָה, עַד שֶׁצִּפְּרָנֵי יָדוֹ פָּקְעוּ מִעֲצָמָן וְנִשְׁרִי עִם שְׁעֵרוֹתָיו
אֶל תוֹךְ הַמְּזֻבָּלָה. אֲבָל שׁוּם פִּתְרוֹן לֹא צִין בְּמַחוֹ. סְטְרִילִיוֹס הָיָה כָּל כָּךְ
נָקִי, עַד שֶׁמַּחוֹ הָיָה נָקִי אֲפִלּוּ מִמַּחֲשָׁבוֹת.

בִּינְתִים קָמוּ הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה מִשְׁנָתָם, וְהִבִּיטוּ זֶה בְּזוֹ. הַמֶּלֶךְ הָרִיחַ
וַחֲשָׁב שׁוֹז הַמַּלְכָּה, הַמַּלְכָּה סָתְמָה אֶת אָפֶה בַּמָּקַל כְּבִיסָה וְהִיתָה
בְּטוּחָה שׁוֹז הַמֶּלֶךְ.

לִפְתָּע נִשְׁמָעָה נְקִישָׁה עַל דֶּלֶת חֲדָרָם. מֵהָר מֵהָר כָּסּוּ אֶת עֵצָמָם
בְּשָׂמִיכָה הַמַּלְכוּתִית.

"מִי זֶה?" שָׁאַל הַמֶּלֶךְ.

"אֲנִי," עָנָה רַב־הַמְּשָׁרְתִים בְּקוֹל מִתְחַנֵּף.

"יָבוֹא!"

רַב־הַמְּשָׁרְתִים הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ הָעֲנָגָה וְהַחֲוֹרָת בֵּין הַדֶּלֶת לַמַּשְׁקוּף,
רָסס אֶת הַחֲדָר בְּרִיחַ וְרָדִים וְאַחֵר נִכְנָס פְּנִימָה בְּזִהֲרוּת. לֵאפּוֹ הָיָה
קָשׁוּר זֶר קָטָן שֶׁל פְּרָחִי־כָר רִיחָנִים. הַמַּלְכָּה הִבִּיטָה בּוֹ וּפְרָצָה
בְּצָחוּק. אָבֵל מִיָּד נִחְנָקָה מִן הָרִיחַ הַנּוֹרָא שֶׁעָלָה מִן הָאֲרָמוֹן, וַחֲדָלָה
מִצְחֻקָּה.

"מָה זֶה?" שָׁאַלָה. "מָה הָרִיחַ הַזֶּה?"

"כל הארמון מדיף ריח נורא, מלכתי. אינני יודע מה נעשה," אמר
רבי המשרתים, מנסה שלא לפרץ בבכי. "אבל מאז קיסרותו של
מנגביוס הגדול, שמצא את החור השחר ויסד את קוליסיה, לא היה
פה כזה ריח!"

בְּנֵי הַזֶּזֶג הַמְּלָכוֹתִי הִתְעַטְּשׁוּ מִן הָרִיחַ הַחֲרִיף, לָבְשׁוּ חִלּוּקִים וַיֵּרְדּוּ הַיֵּשֶׁר
אֶל הַחֲדָרֹה שֶׁל סְטְרִילִיוֹס. מָה רַבָּה הָיְתָה אֵימָתָם, כֹּאֲשֶׁר הִבְחִינוּ כִּי הַסְּרַחְחֹן
גּוֹבֵר כָּכָל שֶׁהֵם קָרְבִּים אֵלָיו. מָה עָזָה הָיְתָה חֲרָדָתָם כֹּאֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל
הַחֲדָר, וּמָצְאוּ אֶת סְטְרִילִיוֹס הַמִּסְכֵּן יוֹשֵׁב מוֹל דֶּלֶתוֹ, מְבִיט כִּי־צַד שׁוֹרוֹת
שׁוֹרוֹת שֶׁל תּוֹלְעִים לִבְנוֹת, עֹכְבִּישִׁים וְזֻכּוֹבֵי זָבָל יֹרְקִים מִמֶּהָרִים בַּחֲדָרָה
פְּנִימָה. הוּא יָשָׁב שֵׁם כָּמִי שֶׁנִּטְרָפָה עָלָיו דַּעַתוֹ, וְזָעַק זַעֲקוֹת שֶׁבֶר.

"סטריליוס, מה נעשה?! צרחה המלכה.

"הוי, הוד מלכותך, קונן סטריליוס. "אינני יודע! אבל חפשתי בספרי הקדמונים ומצאתי, שללכלוך יש תכונה אחת נוראה. הוא מושך אליו עוד ועוד אשפה וזבל! מרגע שמצא דרך לחדר אל ממלכת קוליסיה, אנחנו אבודים! בקרוב ימלא את הארמון, יגלש לרחובות, ובמהרה יביא את קוליסיה אל קצה המר!"

"אלהים, לחש המלך, "מאז ימי מנגביוס הגדול, ממציא החור השחור ומיסד קוליסיה, לא נפל עלינו כזה אסון נורא!"

המלך לא כלה את דברו, והר הזבל בחדרו של סטריליוס, שתולעים
וג'וקים שחקו בו להנאתם, ואט אט כרסמו באחיזתו בקרקע, השתחרר
ממקומו והתחיל מתגלגל במדרגות הארמון, על פני מרצפות השיש
הבוהקות, החלקלקות, ומהן דלג בשמחה מעל מדרגות הארמון והחל
מתגלגל ברחוב, אוסף אליו כל מיני דברים נחמדים, כמו נעלים שילד
הוריד בכניסה הביתה כדי שלא לדרך ברטב, גרבים מסריחות של איזה
אבא שבדיוק חזר מיום עבודה בשדות, קלפות תפוזים שהעמדו ליבוש
על חלונו של מטבח, לפני שהן מתבשלות לסכריות, מכונית צעצוע,
בבה קטנה ועצובה למראה, ועוד כל מיני חפצים ומזכרות,

עד שנעצר, כדור ענק, צבעוני וריחני של זבל, באמצע כפר העיר,
ומשם התחיל לשלוח את ריחו המחריד על סביבותיו.
תושבי קוליסיה המסכנים לא ידעו מה לעשות מרב סרחון. הם
ברחו איש איש אל תוך ביתו, מגיפים את החלונות והדלתות,
יושבים, משפחות משפחות, עם אפיהם סתומים בכל מיני זרים
של פרחים או פרות גדולים שלתוכם תקעו את חטמיהם, מנופפים
בידיהם במניפות עשויות נוצות טוס ועלי דקלים, מרססים סביבם
ביאוש ריחות תרסיס של בית שמוש. עד כדי כך היו אמללים.

עָבְרוּ שָׁעוֹת וַיָּמִים, תֵּל הַזָּבֵל הֶעֱנֵק בְּמִרְכֹּזָה שֶׁל קוֹלִיסְיָה גָדֹל
וּתְפַח, הֶרְקִיב וְהִסְרִיחַ. רִיחַ נוֹרָא הִתְפַּשֵּׁט מִקוֹלִיסְיָה אֶל הַמַּמְלָכוֹת
הַשְּׂכֵנֹת, עָטַף אֶת כְּדוֹר הָאָרֶץ וַנִּדָּף מִמֶּנּוּ עַד הַחֲלָל, עַד שִׁיּוֹם אֶחָד
הִגִּיעַ מִמָּשׁ עַד אָפוּ שֶׁל הַחֹר הַשָּׁחַר.

הַחֹר הַשָּׁחַר פָּתַח אֶת נַחֲרָיו וַרְחֹרַח בַּהֲנָאָה, מִגְלָה הָר זָבֵל חֲדָשׁ,
רִיחָנִי וְרַעְנָן, שִׁשְׁלַח אֵלָיו אֶת רִיחוֹתָיו מִמְרָחַק כִּמּוֹ מִין פָּרַח נָדִיר
שֶׁל מִיץ זָבֵל.

מֶרֶב תַּעֲנוּג וּמֶרֶב שִׂמְחָה נִתְקַף בְּסִדְרָה שֶׁל הַתַּעֲטָשִׁיּוֹת, פָּתַח אֶת פִּי
— וְהִמָּטִיר מִתּוֹכּוֹ מָטָר שֶׁל אֵלֶּפִי גִרְגָּרִי אֶבֶק, שֶׁנִּשְׁרָו בְּאַמְצַע הַיּוֹם
עַל קוֹלִיסְיָה, וַנִּרְאוּ לְכָל כִּמּוֹ גֶּשֶׁם נוֹרָא שֶׁל פִּיחַ שָׁחַר.

הַכֹּל, הַכֹּל כֶּסֶה אֶז בְּפִיחַ וְאַפֵּר. קוֹלִיסְיָה הִיפָּה נִהִיתָה לֹא רַק
מִסְרִיחָה, אֲלֵא שְׁחָרָה מְלַכְלוֹף. הוּא, כִּמָּה עָצוּב זֶה הָיָה! כָּלֶם יִשְׁבוּ
בְּבֵתִים וּבָכוּ מֵאַחֲרֵי הַחֲלוֹנוֹת הַשְּׁחָרִים מֶרֶב עָצָב. אֶפְלוּ הַמֶּלֶךְ
וְהַמַּלְכָּה בָּכוּ בְּסִתָּר, כִּשְׁהַמַּלְכָּה לֹא רָאָתָה אֶת הַמֶּלֶךְ, וְהוּא לֹא רָאָה
אוֹתָהּ.

שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת אַרְךָ הַבְּכִי הַמַּמְלָכָתִי.

נהרות של דמעות שטפו מן הארמון אל רחובות קוליסיה, וכל
הרחובות התמלאו בבץ של דמעות מלכים עם זבל של אבק
פוכבים.

ביום השלישי יצא המלך, עיניו נפוחות מבכי, עם חכם המלכות
סטריליוס, שנראה זקן במאה שנה, אל מרפסת הארמון בשנית. הם
הביטו היטב בשנוי הנורא שחל בממלכתם.
"הו, אלהים," לחש המלך בקולו הנחלש והולך, "מאז ימי מנגביוס
לא היה פה כל כך מלך. הממלכה נחרבת. אנחנו פשוט אבודים."
סטריליוס סבב אליו את ראשו בחדות. "מה אמרת?!" שאג. "מה
בדיוק אמרת?!"

"שאנחנו אבודים!"

"לא, אמרת שמאז ימי מנגביוס..."

"כן," השיב לו המלך בזעף. "אז מה אם אמרתי. במקום לשאל מה
אמרתי חפש לנו ישועה! איזה מין חכם מלכות אתה?!"

"הו, מלכי הרם," נפל סטריליוס על ברכיו ונשק את קצות רגליו
היחפות, המלכלכות, של מלכו הכועס. "בדבריה מצוי הפתרון!"
"תמיד חשבתי שיש לי בעל חכם," מלמלה המלכה, שעמדה

מאחורי גוו של סטריליוס והקשיבה לכל מלה.

"ומהו הפתרון?!" אמרה בקול קשה.

"כְּשִׂיסְד מִנְגָּבִיוֹס הַגְּדוֹל אֶת קוֹלִיסְיָה, זָרַק אֶת כָּל הַזָּבֵל אֶל חוּר
שָׁחַר בִּיקוֹם. הוּא לֹא חָשַׁב, שֶׁיֵּגִיעַ יוֹם שֶׁבּוֹ הַחוּר הַשָּׁחַר יִתְמַלֵּא כָּל
כֶּךָ, עַד שֶׁיִּתְחִיל לִפְלֹט בַּחֲזָרָה זָבֵל אֶל הָאָרֶץ. אִם רַק נִמְצָא מְקוֹם
לְזָבֵל שְׁלָנוּ, נוֹשָׁע!"

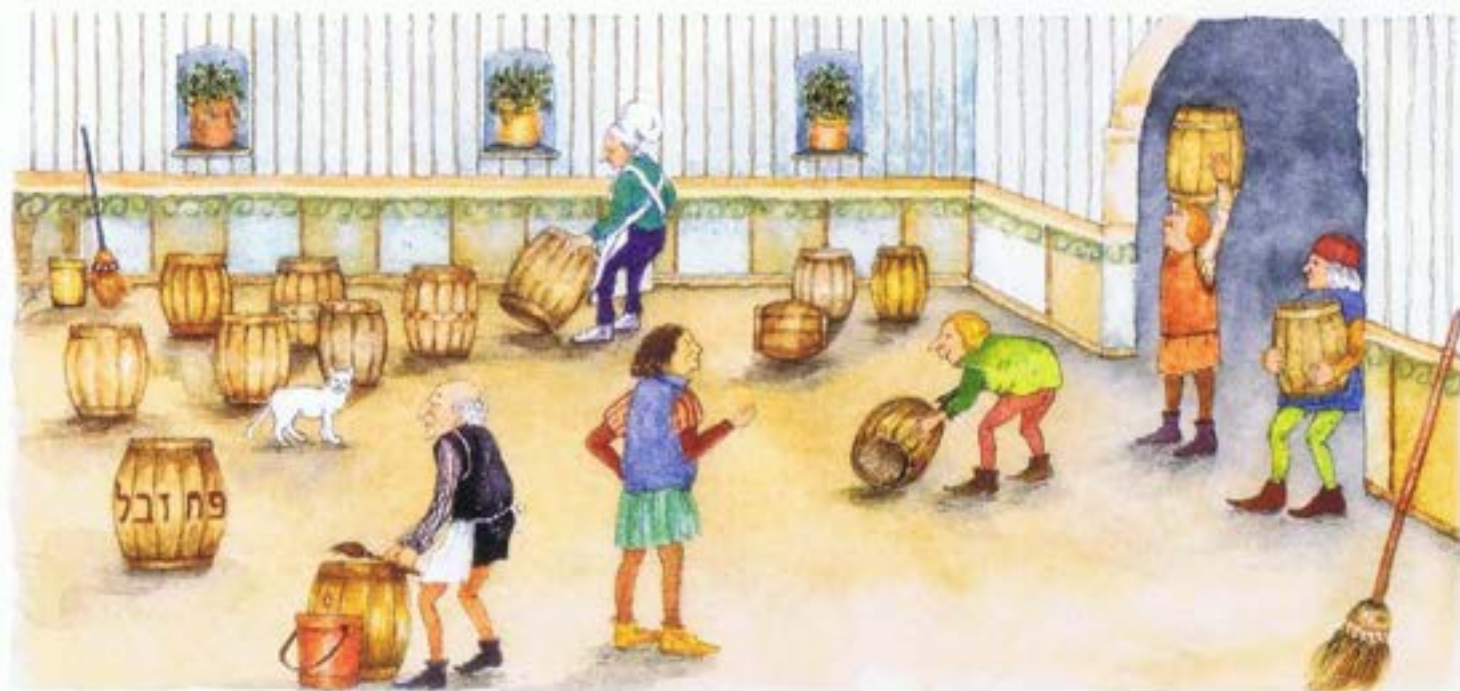
המֶלֶךְ וְהַמְּלָכָה הֵבִיטוּ זֶה בְּזוֹ נְדֵה־מִיָּם. "סְטְרִילִיוּס הֵיקֶר, " פָּתַח
הַמֶּלֶךְ אֶת פִּיו בְּנִימָה שֶׁל לִגְלוּג. "אֵיךְ בְּדִיוֹק נוֹכַל לִקְרֹא לַמְּמַלְכָּתָנוּ
קוֹלִיסְיָה הֵיפָּה, אִם נִשְׁמֹר בָּהּ אֶת הַזֶּבֶל?! הֲרִי אִם נִשְׁמֹר בָּהּ אֶת
הַזֶּבֶל, הִיא כָּבֵד לֹא תִהְיֶה יִפָּה!"

"אֵיךְ גִּדַּע שְׁקוֹלִיסְיָה יִפָּה אִם לֹא יִהְיֶה בָּהּ קִצֵּת זֶבֶל?! " הִשִּׁיב הַחֲכָם
לְמַלְכוֹ בִּשְׁאֵלָה. "עַד הַיּוֹם פָּחַדְנוּ מִן הַזֶּבֶל, כִּי לֹא הָיָה לָנוּ בְּכֵל
זֶבֶל. עַכְשָׁיו נִקַּח אֶת כָּל הַזֶּהֱמָה וְהַלְכָלוֹךְ שֶׁהִצְטַבְּרוּ כָּאֵן בֶּן־לַיְלָה,
נִחַלַק קִצֵּת זֶבֶל לְכָל אֶחָד מִתּוֹשְׁבֵי הַמְּמַלְכָּה, וְאִזּוּ יָדַע כָּל אָדָם כִּמָּה
הוּא נָקִי, מַלְכוֹ טָהוֹר וּמְמַלְכָּתוֹ צָחָדָה בְּאַמֶּת! רַק אִם יִהְיֶה לְכָל אֶחָד
קִצֵּת זֶבֶל, הוּא יֵרָאֶה עַד כִּמָּה הוּא נָקִי!"

רַק סִיִּם סְטְרִילִיוּס אֶת דְּבָרָיו וּמִיד פָּקַד עַל רַב־הַמְּשָׁרְתִים לִגְלָגֵל אֶל
הַמְּסֻדְרוֹן שׁוֹרָה שֶׁל חֲבִיּוֹת עֵץ קִטְנוֹת מִן הַמְּטָבָח. הוּא נָטַל מִבְּרֶשֶׁת
צָבַע וְכָתַב בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת עַל כָּל חֲבִית וְחֲבִית אֶת הַמְּלִים "פֶּח
זֶבֶל".

אחר צוה סטריליוס החכם על משרתי הארמון לטל בידיהם יעים
ומטאטאים, מגרפות ואתים, ולשים בכל חבית מעט מן הלכלוך
הרב שהצטבר בארמון. הם עשו כן, הוציאו את פחי הזבל אל כפר
הארמון, ונקו את חדרו של סטריליוס בקפידה רבה.

למחרת היום התקיימה בכפר הגדולה של קוליסיה אספת עם
מיחדת, שבה קבלה כל משפחה מנת זבל בתוך חבית. כלם נטלו
את פח הזבל והציגו אותו בפתחי בתיהם. תושבי קוליסיה למדו
לחבב את הזבל, והחלימו מכל פחדיהם.
אמנם, מאז שנה שם הממלכה לממלכת קוליסיה השנייה, ואזרחיה
המציאו שיטות לטהור שפכים ולמחזור זבל, וגם חדלו לאכל מן
הרצפה. אבל מאז גם היה הרבה יותר נחמד לגור בקוליסיה. הרשו
בה אפילו לדרך על ספות.

מכללת לוינסקי לחינוך
ס פ ר י ה

ממלכת קוליסיה היתה גדולה ונאקיה. יום אחד נשר גרגר אבק אחד מן השמים
אל ממלכתם, ותושביה נבהלו מאוד.

מה עולל גרגר אחד לממלכה שלמה? איך התגבר חכם הממלכה על הלכלוך
הנורא?

על אלה תוכלו לקרא בספר זה, שכלו מלא אהבה לטבע, ובאותה מדה גם
לאי-סדר, לבלגן ואפילו לטפנות לכלוך.

זהו ספרו החמישי של אילן שיינפלד לילדים. קדמו לו: מן הלב של תל אביב,
שלום, הספר המשנה של מרגוליס ואין צפור כזו, קורציפה.

0 04250000037 1
דאנאקויד 37-425
מחיר מוטלץ: 54 ש"ח

שופרא

